

que el teníem més a prop, deixar-lo en distracció al bou i així poder escapar. Però vam decidir recular i baixar al riu i fer quasi un km. per les pedres i això va repercutir en perdre gairebé mitja hora de temps fins que vam arribar a una bassa on innumbrables gronotes saltaven de l'herbei a l'aigua amb un violent xipollejar de pedregada.

Esgotats, superat el entrebanc dels bous.

De quina ons hem escapat.

Eren les 20 h. i pràcticament ja ens faltava menys de dues hores per arribar a Catí on ens esperava la dutxa i el sopar, per la qual cosa vam fer l'últim esforç i vam arribar a la carretera de Tírig a Catí i al cap d'una hora vam vore aquest darrer poble quan ja començava a fer-se de nit i el can-

çament ja el notàvem de debó. Vam, adreçar per unes finques i a les 21'30 h. entrem a Catí i ens dirigíem al Prigò on teníem reservades les habitacions i el sopar. Ens vam dutxar i vam baixar al restaurant a sopar, cosa que vam fer ràpidament ja que la fam era molta tot i el cansament que portàvem. Els joves de l'expedició no estaven molt cansats ja que en acabar el sopar volien fer una partideta al guinyot i així ho vam fer, i como era molt normal, l'experiència es va imposar a la joventut, únic terreny on els podíem derrotar ja que caminant estàvem molt forts i era impossible, ni estaven cansats ni tenien ganes de dormir, sols tenien ganes de fer festa, però com era molt tard i teníem que matinar tots vam decidir d'anar-nos-en a dormir... eren ja l'una i mitja de la matinada.

Vam pujar a les habitacions i ens vam tirar al llit a dormir, pero de dormir... res de res: l'un per si roncava i no deixava dormir a l'altre, els altres parlaven i s'oïa tot, etc...; no vam

pegar ull en tota la nit i a les 5'20 del matí ens vam vestir i vam eixir al carrer per esperar l'expedició que va eixir del poble a les 21'30 h de la nit i teníem de continuar tots plegats fins a Morella.

A les 5'45 h. del matí va arribar el grup abans esmentat compost per Vicenç, Carmelo, Juan José, Carlos Valls i Juanvi, tots fets pols, més que ningú Vicenç, que tenia les cames plenes de sang ja quan van passar pel tancat dels bous van tindre el mateix problema que nosaltres amb la dificultat que era de nit i només es sentien les esquelles dels bous i no sabien on eren, per la qual cosa van pujar a la carrasqueta que deia abans i com no cabien tots, el torero de Carmelo va tirar fora a Vicenç i este es va fer les rascanyades a les cames. Jo portava una farmaciola i li vaig curar les cames i vam descansar 10 minuts, reprenent la marxa cap l'últim esforç tot seguit: MORELLA.

A les 6 en punt vam continuar cap l'Avellà, encara era de nit, refrescava un poc i això

anava molt bé, però el guia (Juan José) que va agarrar el comandament, com coneixia a la perfecció tots els paratges ens va portar per la dreuera muntanya amunt i quan vam arribar a l'Avellà estàvem suats com a tolls menys Juan José que no suava mai, portava vuit hores de camí sense dormir i pareixia que acabava d'alçar-se de dormir, de tota manera vam arribar a l'Avellà a les 6'55 h. la qual cosa va representar uns 20 minuts d'avantatge sobre si la pujada l'haguerem feta per la carretera.

A l'Avellà ens vam parar a esmorzar i a repostar aigua de la Font, que a les set de la matinada ja estava ple de gent omplint garrafes i gràcies a la seua amabilitat ens van deixar omplir les nostres garrafes sense esperar molta estona. Menjar-se les provisions que un hom porta a la motxilla té una infinitat d'avantatges. Us alleugeriu de pes mort; les cames reposen en tant que treballen les barres; el que us gravitava a l'esquena uns gravita a la panxa, el